

576

1803. Ἐγκύκλιος, 24 Ὀκτ., τοῦ ἰδίου, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος, ἐν 165, σ. 99–102.

577

1804. Μπουγιουλντί, τῆς 17 Ἀπριλ., τοῦ Χατζῆ Ἰμπραχὴμ Ρεσίτ, (δευτερδάρη τοῦ Ὑπουργείου Νέας Καταστάσεως) πρὸς ἐπίσκοπον Ἄνδρου Παγκράτιον Καρκάκη, ἐν 287, τ. Β', σ. 211–212 καὶ ἐν 294, σ. 55.

«Ἐπίσκοπε τῆς νήσου Ἄνδρου Παγκράτιε Καρκάκη, γνωστὸν ἔστω σοι, ὅτι ἐπειδὴ οἱ γάμοι τῶν ρεαγιάδων τῆς ρηθείσης νήσου καὶ λοιπαὶ τῆς πίστεώς των ὑποθέσεις θεωροῦνται διὰ σοῦ, ἦτον ἐπ'ἀνάγκης νὰ εὐχαριστήσῃς εἰς τὰ ἔκπαια εἰθ'σμένα εἰσοδήματα, ἀποφεύγων τὸ νὰ ζητῇς ἐναντίον τῆς συνηθείας περισσότερον, σὺ ὁμῶς, ἀποθνησκόντων μερικῶν καλογήρων καὶ ρεαγιάδων, ζητεῖς ἀπὸ τοὺς κληρονόμους των διακόσια, τριακόσια καὶ πεντακόσια γρόσια, καὶ ὅταν αὐτοὶ ἤθελαν ἐναντιωθῇ διὰ τὸ παράλογον τῆς δόσεως, τοὺς παιδεύεις δι' ἀφορισμοῦ. Προσέτι δὲ οὕσης συνηθείας νὰ διορίζεται ἐπίτροπος εἰς τὰ χωρία ἓνας ὑπαδρευμένος παπᾶς, ἐσὺ διορίζοντάς τοὺς πρώτους τῶν χωρίων, ζημιεῖς, ἐμβιβάζοντάς τοὺς παρὰ λόγους εἰς περισσότερα ἔξοδα τοὺς πτωχοὺς ρεαγιάδες, ἐφ' οἷς ἅπασι, μ' ὅλον ὅπου ἦταν χρεῖα νὰ παιδευθῇς καὶ νὰ ἐξουσίῃς τῆς ἐπισκοπῆς σου, ἐπηροκέσθημεν πρὸς τὸ παρὸν μὲ μόνην παραγγελίαν . . . ὅτι ἂν εἰς τὸ ἐξῆς ἤθελες τολμήσῃς τι καὶ ζητεῖς παρὰ τὸ ἔκπαια ἔθος λαμβάνειν ἀπὸ τῶν ρεαγιάδων περισσότερα τῶν εἰθισμένων, θέλεις παιδεύθῃς, γινόμενος ὑπερόχιος . . .».

578

1804. Καντζηλλαρικὸς ὁρισμὸς, 2 Ὀκτωβρίου, προκρίτων Μυκόνου, ρυθμίζων τὰ τῆς βοσκῆς θρεμμάτων καὶ περὶ φθορᾶς ἀμπέλων, ἀνέκδοτος, ἐν ΓΑΚ, φάκ. 172 Ζερλέντη.

« . . . α'. Ζητοῦμεν τὰ πρόβατα ὅπου φυλάγουν οἱ βοσκοὶ νὰ μὴν τολμήσῃ τινὰς νὰ τὰ βάλῃ εἰς κανένα ξένον πράγμα, οὔτε εἰς ἀμπέλι, οὔτε εἰς κλεισμα, οὔτε εἰς πάσκουλον, χωρὶς τὸ θέλημα τοῦ νοικοκύρη· εἰ δὲ καὶ παρακούσῃ τινὰς καὶ πατήσῃ ταύτην τὴν προσταγήν, νὰ παιδεύεται εἰς τὸ μαγαζὶ μὲ ξυλιαῖς πολλαῖς καὶ νὰ πληρώνῃ καὶ πενήντα γρόσια εἰς τὸ μουντουπάκι τοῦ ἐφένδη καπετὰν πασᾶ. Αὐτὰ τὰ ἄσπρα ἔχει νὰ τὰ πληρώνῃ ὁ βοσκός, καὶ ὄχι ὁ κόληκας.

β'. Ὅμοίως καὶ τὰ κουτζοκόπαδα(;) νὰ εἶναι καὶ αὐτὰ εἰς τὴν ὁμοίαν παιδείαν, νὰ μὴν ἀποκοτοῦν καὶ αὐτοὶ νὰ τα βάζουν εἰς ξένα πράγματα, χωρὶς τὴν θέλησιν τῶν νοικοκύρηδων καὶ ἀφοῦ σπεύρουν οἱ ἄνθρωποι, νὰ εὐγάζουν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὴν ἡμερολογιὰν νὰ τὰ πηγαίνουν εἰς τὰ ἀκρωτήρια, ἐκεῖ ὅπου εἶναι καὶ τὰ μεγάλα κοπάδια καὶ ὅστις παρακούσῃ ἐξ αὐτῶν καὶ δὲν τὰ ἐβγάλλῃ ἀπὸ τὴν ἡμερολογιὰν, νὰ γίνονται ὅλα αὐθεντικά, χωρὶς λόγον. γ'. . . . διορίζομεν ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὴν τολμήσῃ τινὰς νὰ . . . κόψῃ φυτὰ χωρὶς τὴν ἄδειαν τοῦ νοικοκύρη, ἀλλὰ ὅσοι θέλουν νὰ κόψουν φυτὰ περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκεμβρίου . . . νὰ ἔχῃ χρέος ὁ καθ' εἷς, ὅποιος τάξεως καὶ ἂν εἶναι, νὰ λαμβάνῃ . . .».

